

HELEEN OOIJKAAS SPREEKT THEO WIEKERAAD

Op 10 november 2022 werd Heleen Ooijkaas door haar man geattendeerd op een nieuwsitem in het NOS journaal over het nog te realiseren monument ter herinnering aan de slachtoffers van de razzia van Rotterdam en Schiedam.

Wat de bijzondere aandacht trok was het interview met de Rotterdammer Theo Wiekeraad toen, 96 jaar oud. Zijn verhaal leek sterk op dat van haar vader. Zij zocht contact met Theo en ging bij hem op bezoek.

Foto: Heleen Ooijkaas en Theo Wiekeraad

Onderstaande tekst dateert van februari 2023 en is samengesteld door Heleen Ooijkaas met medewerking van Stichting Razzia Monument Rotterdam.

Heleen Ooijkaas: *"Theo en mijn vader waren, tijdens de razzia, op een paar maanden na even oud. Zij waren in de vroege ochtend van 10 november 1944 opgepakt en naar het Stadion Feijenoord gebracht. Met rijnen of lichters, zoals Theo ze noemde, werden zij via Amsterdam naar Kampen afgevoerd. Hij werd uiteindelijk in Emden tewerkgesteld. Mijn vader Hans trok vervolgens als lid van de Oldenburggroep heel Duitsland door en is uiteindelijk door de Russen in Berlijn bevrijd. Net zoals Theo heeft mijn vader nauwelijks over deze verschrikkelijke tijd gesproken. Het enige verhaal wat ik me herinner is een toevallig opgevangen verhaal over een varken."*

Slachting

Mijn vader Hans Ooijkaas (1926) en zijn groepje, bestaande uit Jan Kraaijenbrink (1905), Lieven Nijkerk (1912) en Pleun Langstraat (1918), hadden op een gegeven moment zoveel honger, dat ze een varken hebben geslacht. En dat slacht je niet zomaar. Het beest ging zo tekeer dat hij het nóg altijd kon horen. De tranen stroomden mijn vader over zijn wangen. Mijn moeder zei mij dat het tranen van het lachen waren, want het was een idiote situatie, vier mannen uit de stad die onervaren

een beest slachtten, maar met de kennis van nu denk ik toch op zijn minst dat het gemengde tranen moeten zijn geweest.

Ik was geraakt door het verhaal van de heer Wiekenraad. Mijn vader was al ruim 40 jaar geleden overleden. Ik had hem nooit naar zijn verhaal gevraagd, en nu was daar een nog vitale man die wellicht uit de eerste hand het verhaal kon vertellen.

Geen wrok

Met de nodige inspanningen werd het adres van Theo achterhaald. Toen hem werd gevraagd of hij bereid was mij te woord te staan, was zonder aarzeling het antwoord: ja, natuurlijk! En zo toog ik op een koude maandagmiddag richting een verzorgingshuis in Rotterdam-Zuid waar ik hartelijk welkom werd geheten door deze vitale Rotterdammer. Oud, maar nog niet versleten, zo omschreef hij zichzelf. Als iets me opviel deze middag was dat wel zijn opgewektheid, positivisme én zijn niet omzien in wrok.

Al bleken zijn verhaal en dat van mijn vader eigenlijk al vanaf dag één van de razzia op de plaatsnamen na niet hetzelfde te zijn, het was fijn om iemand te spreken die het echt had meegemaakt. Ik vind het bijzonder dat iemand die bijna zijn hele leven over deze tijd gezwegen heeft, zo open zijn verhaal wilde vertellen aan een voor hem onbekende vrouw uit Brabant. Ik heb het heel erg gewaardeerd. Dank u wel, meneer Wiekeraad!”

Op 30 juni 2024 bereikte ons het droeve bericht dat Theo op 98-jarige leeftijd is overleden.

[Klik voor het verhaal van Theo Wiekeraad](#)

[Klik voor het gesprek met Theo Wiekeraad in het NOS journaal op 10 november 2022](#)

Verhalen levend houden

Zolang de verhalen van de razzia worden verteld en doorgegeven, blijven de slachtoffers in zekere zin in leven. Vrijwilligers van de stichting Razzia Monument Rotterdam willen graag hieraan bijdragen, zodat ook jongeren hier kennis van kunnen nemen. Heeft u ook een verhaal over de razzia, **[laat het ons weten](#)**.